

Trip

*Voor mijn dierbaren, die mij hebben gesteund om mijn onnavolgbare
eigen pad te volgen, met alle gevolgen van dien.*

Trip

Sarah Vermoolen

Schrijver: Sarah Vermoolen

Coverontwerp: Aboriginal dot painting of Trip

Eindredactie: Joop Vermoolen

Correcties: Vera Dekker

Adviezen: Joop Vermoolen, Natasja Wehman, Marlies Idema

ISBN: 9789402170306

© Sarah Vermoolen

Wat er aan vooraf ging

22 augustus 2015

Lieve papa, mama, Manu, Ellen, Nina, en Olivier,

'De hongri' is mijn laatste redmiddel, daarom ga ik naar een plek waar ze kracht en wijsheid gaan overdragen en levensvreugde. Graag had ik persoonlijk afscheid willen nemen, maar ik ben daar niet meer toe in staat. Het gevoel dat ik weggezogen word in een diepe put overheerst alles. Mijn leven dat zo lang licht en vrolijk voelde en een aaneenschakeling van kansen bood, is voorbij. Wanneer je deze brief leest, ben ik hopelijk al in het oord waar ik nog een kans krijg.

Ik word in de gaten gehouden dus ik hoop dat mijn vertrek niet uit lekt voordat ik veilig ben. Ik moet hier weg en snel ook!

Voortdurend krijg ik signalen dat mensen me wantrouwen. De toegang tot belangrijke bestanden wordt mij geweigerd, alles duidt er op dat ze mij bewust buitensluiten.

Geloof niets van wat ze over mij zeggen. Het is niet waar!

Deze dramatische wending in mijn leven is zo pijnlijk. Een paar maanden geleden lachte het leven me tegemoet. Het was fijn om het zondagskind te zijn. Harp spelen, beeldhouwen, hardlopen, overal was ik goed in. Natuurlijk kreeg ik na mijn afstuderen een geweldige baan aangeboden en maakte ik steeds promotie. Ik denk dat ik zo'n gouden leven had, omdat ik alles wat in me zat heb gebruikt en ontwikkeld.

Totdat het lot zich tegen me keerde en al mijn talenten verdwenen. Manu schreef me laatst nog dat ze 'de omwenteling' in eerste instantie niet zo serieus nam, omdat ik altijd zoveel geluk had en dat het normaal is dat je af en toe wat tegenslag krijgt. Natuurlijk klopt dat, maar zo voelt het niet. Zeker niet toen de tegenslagen, een zwakke uitdrukking voor wat me overkwam, zich snel opvolgden. Jullie weten dat ik altijd op het podium stond bij hardlooppwedstrijden, vijf weken geleden was ik een van de laatsten die over de streep strompelde. Zoals altijd had ik goed getraind, was lichamelijk in goede conditie en er was zelfs geen

sprake van een opkomende blessure. Toen mijn belabberde prestatie bekend werd gemaakt waren sommige mensen zichtbaar blij, zo vroeg een vage kennis spottend of ik de wedstrijd twee keer had gelopen omdat ik zo'n slechte tijd had neergezet en er blijkbaar zo uitgeput uit zag.

De dag erna zette ik een beeld in de oven, waar ik vele avonden aan geboetseerd had. Mijn kop, waarvoor ik lang naar mijn spiegelbeeld had gestaard, heb ik bij het grofvuil gezet.

Dit is een inktzwarte periode, waar alles zich tegen me keert. Alsof het lot me een lesje wil leren.

Mijn directe collega's, die me altijd met veel respect behandelden, kijken me wantrouwig aan en praten nauwelijks meer met mij. Ik hoor ze wel fluisteren achter mijn rug.

Sportief, creatief, zakelijk en in de liefde ziet mijn leven er de laatste maanden compleet anders uit. Dat laatste doet het meeste pijn. Carlos kwam steeds vaker niet opdagen op onze afspraken en toen maakte hij het ook nog uit. Waarom wil hij mij niet beter leren kennen? Hoe kan het dat hij eerst zo verliefd op mij was, en van de een op de andere dag anders naar mij keek. Volgens hem was ik in de ban van iets duisters waar hij niets mee te maken wilde hebben. En dat terwijl ik zijn liefde juist extra hard nodig heb om niet weg te zakken in deze diepe put. Wat was het wat hij zag? Ik durf niet meer in de spiegel te kijken, mijn kop die volledig mislukt was heb ik bij het grof vuil gezet.

Er is een plek waar ik hopelijk 'het' weer terug vind door de 'hongi'. Ik heb er alles voor over om weer gelukkig te worden.

Gisteren heb ik mijn baas verteld dat ik vertrek voor zes maanden tot een jaar. Gistermiddag had hij al een vervanger geregeld, hij was zichtbaar opgelucht toen ik hem het nieuws vertelde.

Ga alsjeblieft niet naar mij op zoek, ik moet deze reis alleen maken en er in geloven, dit is mijn enige kans.

Vertrouw erop dat het goed komt, dat doe ik ook.

Liefs Roos

Toen ik de brief voor de eerste keer las, was ik natuurlijk in shock. Ik wist dat het niet goed met Roos ging maar dat ze zich zo slecht voelde, daar was ik me niet van bewust. Zo zie je maar hoe slecht je mensen soms kunt lezen. De brief heb ik tientallen keren bekeken. Roos was zwaar depressief toen ze vertrok, maar nog niet zo lang geleden was ze een zeer succesvolle, geliefde en leuke vrouw. Voor mij is ze een bijzonder mens met veel kwaliteiten, het toonbeeld van een vrouw die alles mee heeft. Totdat het tij zich keerde en ze het gevoel kreeg dat er een complot werd gesmeed om haar het leven zo moeilijk mogelijk te maken. We zijn er van overtuigd dat het vooral in haar hoofd afspeelde, want overal zag ze bedreigingen. Na haar vertrek hebben we met familie en vrienden eindeloos gediscussieerd wat er precies was gebeurd, iedereen had een andere lezing. Mijn visie was dat ze zo graag een vriend wilde dat haar laatste geliefde daar bang van werd. Toen de kettingreactie aan nare gebeurtenissen eenmaal was begonnen hield het niet meer op. Roos benoemt in haar brief een aantal dingen, maar ik herinner me ook andere zaken. Dat ze bijvoorbeeld op haar werk verschillende keren problemen had en verantwoording moest afleggen over zaken waar ze zich hevig over op wond. Natuurlijk heb ik haar daar vragen over gesteld, maar ze was op het laatst nauwelijks meer aanspreekbaar.

Het wordt tijd om het verhaal te beginnen. Je krijgt zo het eerste puzzelstukje in het mysterie van de verdwijning van Roos. Zelf kon ik dit puzzelstukje pas een jaar na de brief met haar in verband brengen, dus ik maak het jou wat makkelijker. Ik hoop dat je het verhaal met aandacht gaat lezen, zodat we samen Roos vinden.

Bron: Het Nieuws

Natuurgeweld vernietigt 'achtste' wereldwonder

21 september 2015, 18.01 uur

Door overstromingen, omgewaaide bomen en ingestorte huizen zijn tijdens een zware storm en heftig onweer in het heuvelachtige gebied rond de wereldberoemde witte terrassen een nog onbekend aantal mensen om het leven gekomen. Tijdens de storm werden windstoten van meer dan 190 kilometer per uur gemeten.

22 september 2015, 15.21 uur

Media uit tientallen landen zijn gearriveerd om verslag te doen van het rampgebied waar het natuurgeweld een van de meest bijzondere landschappen ter wereld heeft vernietigd. De witte terrassen, die in de volksmond het achtste wereldwonder worden genoemd, zijn volledig verdwenen.

De zware storm richtte schade aan in een gebied met een straal van meer dan veertig kilometer. Hier wonen circa 20.000 mensen in negen bergdorpen en de valleien. Door een kettingreactie aan gebeurtenissen is de schade groot. Luchtopnames tonen aan dat de dorpen met de grond gelijk zijn gemaakt door de heftige regenval die de aarde veranderde in metersdikke modderstromen. Door de harde regenval zijn de aarde en de keien in beweging gebracht, met als gevolg diverse aardverschuivingen. Op verschillende plekken is de bliksem ingeslagen met branden als gevolg. Meer dan 150 hulpverleners, reddings- en bergingswerkers staan klaar om het gebied in te gaan. Vanwege de weggeslagen wegen en de modderstromen is het vooralsnog nauwelijks toegankelijk.

Een paar weken na het vertrek van Roos vond er een grote ramp plaats in het gebied rond Pergine. Er was geen enkele aanwijzing dat er een verband was tussen Roos en de ramp. Wij dachten dat ze in Amerika was omdat ze daar een vliegticket naar toe had geboekt. Haar moeder had vier dagen na haar vertrek een bericht op haar antwoordapparaat gehad waarin Roos vertelde dat het goed met haar ging, dat wij ons geen zorgen moesten maken en dat ze een plek had gevonden om haar kansen te keren. De eerste tijd respecteerden we haar keuze, daarna maakten we ons steeds meer zorgen toen we letterlijk niets meer hoorden. Wat was er aan de hand? We begrepen er steeds minder van. Ons angstige gevoel nam sterk toe toen haar werkgever begin oktober contact zocht met haar ouders want er waren allerlei vragen die alleen Roos kon beantwoorden. Het bedrijf waar Roos werkte wilde niet dat in de openbaarheid kwam dat Roos op reis was, maar dit konden we niet lang verborgen houden. Natuurlijk vonden nieuwsdiensten het een spannend verhaal dat de Nederlandse zakenvrouw van het jaar op reis was gegaan en daarna van de wereldbodem was verdwenen en hoopten op een smeug verhaal. Op mijn werk sprak ik niet over Roos, omdat ik daar met weinig mensen over privé zaken praat. Mijn collega's zijn sowieso meer bezig met zichzelf te profileren en tonen nooit belangstelling voor mijn vrienden, maar daar gaat dit verhaal niet over. Sinds mijn baas heeft gehoord dat Roos en ik goede vriendinnen zijn kijkt hij anders naar mij en hoopt hij via mij op een goed verhaal. Daar ben ik nu mee bezig.

Natuurlijk vraag je je af waarom er nu pas belangstelling voor haar is, want ze is toch al een jaar verdwenen. Het antwoord is simpel.

Uit alles bleek dat ze niet opgespoord wilde worden, ze had al haar sporen zo goed uitgewist dat ze niet traceerbaar was. Als we enige indicatie hadden gehad dat ze in het rampgebied was dan waren we natuurlijk al veel eerder in actie gekomen. Geloof me dat we alles hebben gedaan om haar te vinden. Ook de redactie van Spoorloos heeft zijn uiterste best gedaan maar gaf het uiteindelijk op.

Hoe kan ik jou het verhaal goed vertellen? Ik denk dat ik je beter niet lastig kan vallen met de periode waarin we niets hoorden. Dat voegt niets toe aan het mysterie. Inmiddels weten we natuurlijk meer, daarom begin ik het verhaal met het einde. Daarna neem ik je graag mee naar het rampgebied zodat je met eigen ogen kunt zien wat zich daar voor merkwaardige zaken hebben afgespeeld.

Epiloog

23 oktober 2016

Zijn witte kuif lag plat op het kussen en het vertrouwde kuiltje in de linkerwang had de vorm van een hartje. Onder het zwarte dekbed stak een voet uit. Wat was hij lang in vergelijking tot de kleine mannen in het Italiaanse bergdorp. Zijn bruine kleur verraadde dat hij recent naar de zonnebank was geweest.

Bij het eerste ochtendlicht oogden de meubelstukken vertrouwd. Het antieke ledikant, dat haar jaren geleden op straat had verleid om mee genomen te worden, voelde na drie weken afwezigheid prettig aan. De zolderkamer hadden ze zelf gebouwd. Alles wat ze nodig hadden paste erin: hun bed, een enorme eiken kledingkast die ze van haar oma had geërfd en twee simpele houten stoelen.

De ruimte leek enigszins op de hotelkamer in het bergdorp waar ze de afgelopen weken was geweest. Het duizelde haar wat ze te weten was gekomen. Ze kon nauwelijks de consequenties overzien wat er zou gebeuren als het nieuws bekend werd. Het was belangrijk dat niet een collega met de eer ging strijken van haar verhaal.

Haar rugzak stond op de stoel naast haar. Over de rugleuning hingen een knalrode legging, een blauwe trui en een dun zwart jack. Stijn had haar gisteravond verbaasd aan gekeken toen ze aankwam op Schiphol. 'Ze hadden er zoveel dat ik er een paar heb meegenomen. Wees maar niet bang dat ik ze hier ga dragen', verzekerde ze hem met een glimlach toen hij met een afkeurend gezicht naar de knalkleuren keek. De meeste kleren had ze achtergelaten in het dorp. De vondst had ze tussen vier leggings verstoppt in een zijvak van haar rugzak.

Stijn draaide zich naast haar nog een keer om en sloeg slaperig zijn arm om haar heen.

Door het zolderraam scheen een streep licht op een tekening. Lang geleden had Stijn met een paar lijnen de karakteristieken van haar langwerpige gezicht, met een kleine neus, kuiltjes in haar wangen, hoge jukbeenderen, en krullenbos treffend weergegeven. De tekening was gemaakt met zwarte houtskool, voor de krullen had hij rode verf gebruikt. Haar donkere ogen had hij een dromerige uitstraling gegeven.

Toen ze gisteravond thuiskwam, lag er in de Govert Flinckstraat een grote berg bladeren. Haar buurvrouw noemde dit de tijd van de onrust: wanneer de bladeren vielen, dan was er van alles aan de hand. De buurvrouw had gelijk want haar wereld stond behoorlijk op zijn kop.

De taxi had haar niet voor de deur kunnen afzetten omdat een toeristenbus de weg had geblokkeerd. De toeristen werden elke avond in De Pijp afgezet zodat ze kennis konden maken met het nachtleven in een echte Amsterdamse wijk. De vele tijdelijke bezoekers veranderden de buurt. Vooral in het weekeinde werd ze regelmatig 's nachts wakker van dronken toeristen die genoten van het Amsterdamse nachtleven. In het dorp waar ze net vandaan kwam waren ze juist blij met een oneindige stroom toeristen.

Manu stapte voorzichtig het bed uit zodat Stijn niet wakker werd. De kledingstukken uit de rugzak gooide ze in de wasmand. Tussen roze, blauwe en groene leggings lag het bot. Met een legging pakte ze het vast en legde het voorzichtig in een schoendoos. Ze moest het zo snel mogelijk weg brengen zodat het onderzoek kon starten. Dan pas had ze echt zekerheid.

Buiten hoorde ze een vrolijk gepiep. Toen Manu het dakraam opende, vloog direct een vogeltje naar binnen dat op haar schouder tot rust kwam.

'Goedemorgen schoonheid', klonk een diepe slaperige stem. Stijn lachte naar haar: 'Kom je terug in bed? Ik heb je zo gemist.'

Met een sprong dook ze in zijn armen. 'Wat ruik je heerlijk!' Hij bracht zijn gezicht dicht bij haar borsten. 'Je ruikt alsof je intens hebt geleefd. Zo te voelen heb je je bilspieren goed getraind,' lachte hij.

Manu trok het dekbed van hem af. 'Wat ben jij bruin, je ziet er goddelijk uit. Heb je dat speciaal voor mij gedaan?' Hij glimlachte.

'Natuurlijk.' Ze keek hem plagend aan. 'Dus je hebt je weer minutenlang als een tosti van alle kanten laten braden? Heb je geen plekje vergeten?' Ze streelde hem langzaam en draaide hem om. 'Zo te zien heb je flink getraind in de sportschool.' Goedkeurend bekeek ze het strak getrainde en gebronsde lichaam van haar vriend. 'Wat ben je toch een lekker joch.' Ze keek hem plagend aan. 'Wat denk je, is het er nog tussen ons?'

Stijn pakte haar bij de haren en trok haar wild naar zich toe. Steeds heftiger zoenden ze elkaar waarbij ze elkaars lichaam opnieuw ontdekten. 'Manu', fluisterde hij opgewonden. 'Ben je er klaar voor?'

‘Niet te snel Stijn, laten we eerst genieten van elkaar. Ze trok hem hard naar zich toe en voelde zijn spieren samentrekken toen ze hem langzaam streelde.’

Ze keek hem ondeugend aan. ‘Je lijkt op zo’n Griekse god. Laat ik eens onderzoeken of daar nog wat leven in zit.’

Opnieuw trok hij haar met een heftig gebaar naar zich toe. ‘Ik zal je wat laten beleven. Je vroeg je af of er nog leven in deze god zit?’ gromde hij.

Na een heftige vrijpartij keek hij haar peinzend aan: ‘Je bent veranderd. Het is alsof je veel intenser bent.’

‘Er is daar echt iets gebeurd. Ze hebben mij dingen laten zien die ik niet voor mogelijk hield. Ik kan niet precies uitleggen hoe het werkt maar ik voel dat ik anders beweeg en kijk. Er is daar iets waarmee ze je in beweging zetten.’

Hij keek haar nadenkend aan. ‘Maar hoe doen ze dat dan?’

‘Door je dingen te laten ervaren denk ik’, aarzelde ze.

‘Zou het ook voor mij werken?’

Manu schoot in de lach: ‘De reden dat het voor mij heeft gewerkt heeft volgens mij niet zoveel met het dorp te maken. Zij willen mensen doen geloven dat je er gelukkiger, gezonder en jonger vandaan komt. Ik heb daar iets ontdekt waardoor mijn leven hopelijk een spectaculaire wending neemt.’

‘Ha, dan werkt het dus bij jou, want je ziet er veel gelukkiger uit dan toen je weg ging.’

‘Schijn bedriegt Stijn, zo leuk was het daar helemaal niet. Het is een wonderbaarlijke plek, gevaarlijk en mysterieus. Roos heeft er veel gevonden en ze is er veel kwijtgeraakt. Er is wel iets, want met mijn hoofdpijn gaat het zoveel beter. De afgelopen week heb ik geen enkele aanval meer gehad.’

‘Lieverd, dat is goed nieuws. Ik ben zo benieuwd naar dat dorp van je en naar Roos. Ze blijft ons leven beheersen he? Was de reis zinvol?’

‘Zeker weten! Als je hoort wat ik allemaal te weten ben gekomen. Ik ga je alles vertellen, maar hoe heb jij het hier gehad? Ik heb zo’n donkerbruin vermoeden dat je flink uit bent geweest als ik je vrolijke gezicht zo zie.’

‘Klopt, wat denk jij? Nu had ik de kans om elke avond op stap te gaan en daar heb ik natuurlijk volop gebruik van gemaakt.’

‘Echt? Manu keek hem onderzoekend aan.’

‘Wat denk je?’ lachte Stijn. ‘Ik heb een paar bijzonder leuke avonden meegemaakt. Maar nu wil ik weten of je echt nog steeds mijn Manu bent.’ Met een lieve glimlach streelde hij haar opnieuw.

Uren later schrokken ze wakker van de telefoon. ‘Laat toch gaan’, mompelde Stijn toen ze het bed uitstapte.

‘Het is mijn baas,’ zei ze met een blik op het scherm.

‘Met Ronald. Je bent dus eindelijk thuis. We hadden vier dagen afgesproken. Je bent drie weken weg geweest!’

‘Je weet toch dat ik een rampgebied was?! Ik kon pas weg als ik genoeg materiaal had en dat was niet makkelijk.’

‘Ik neem aan dat je gehoord hebt dat het bedrijf van Roos grote problemen heeft? Als er een link is met jouw vriendin, zoals sommige kranten suggereren, dan ga ik er vanuit dat jij als eerste het grote verhaal brengt. Alle kranten zitten er bovenop, dus ik mag hopen dat jij als enige weet hoe het in elkaar steekt. Wanneer kun je iets leveren en waar moet ik dan aan denken?’

‘Goedemorgen Ronald. Leuk dat je belt. Je mag vragen hoe het met mij gaat, of ik al bijgekomen ben van de reis en of ik al in staat ben om naar het werk te komen,’ reageerde Manu cynisch. Stijn keek haar verbaasd aan.

‘Moet dat nu? Je bent veel langer weggeweest dan we hadden afgesproken. Heb je wat klaar?’

Manu staaarde naar de schoenendoos.

‘Ik heb veel ontdekt.’

‘Heb je goed onderzoek kunnen doen?’

‘Dat was niet makkelijk want de mensen wilden weinig of niets vertellen.’

‘Daar zullen ze hun redenen voor gehad hebben. Dan weet je in ieder geval zeker dat er een verhaal is. Manu, ik hoop dat je bronnen goed genoeg zijn. Ben je zeker van je zaak? We kunnen ons geen risico veroorloven. Ik wil bewijsmateriaal zien voordat we iets publiceren.’

‘Ik moet nog wat uitzoeken voor het grote verhaal.’

‘Ik weet dat je leuke stukjes kan maken, maar voor een groot verhaal is meer nodig. Gaat dat lukken of wil je dat meer ervaren mensen het verhaal schrijven?’

‘Dankjewel dat je zoveel vertrouwen in me hebt.’

‘Niet zo kleinzielig Manu. Kom met een goed onderbouwd verhaal. Je hebt deze kans gekregen. Ik hoop dat je het waar maakt. En dat je ons

laat zien dat je alles hebt gedaan om achter de waarheid te komen. Lukte het om scherpe vragen te stellen en wat voor bronnen heb je?’

‘Dat was niet zo makkelijk, maar ik heb het op mijn eigen manier gedaan. En volgens mij werkte dat prima. Ik moet nog wat uitzoeken en dan hoor je van me.’

‘Ik heb nog niets gehoord waardoor ik enthousiast word. Vertel waar het over gaat.’

‘Wacht maar, ik weet zeker dat het groot nieuws is. Hier kan de krant zeker een week en wellicht nog langer mee uitpakken.’

‘Nou als dat het geval is, dan zal je vast iets klaar hebben liggen om mij enthousiast te maken.’

‘Ik heb inderdaad al iets, al heb ik dat niet zelf geschreven. Het is goed om daarmee te starten.’

‘Voor je vertrek heb je nog nooit een verhaal gemaakt dat meer dan honderd keer is gelezen en nu denk je dat je de kwaliteiten hebt van een hoofdredacteur?’

Manu slikte en negeerde het cynisme. ‘Het gaat om een brief van een overlevende.’

‘Dat verkoopt toch niet, de ramp was al meer dan een jaar geleden.’

‘Wacht maar. Het is een mooi begin voor een serie.’

‘Zorg dat het een goed verhaal is. Vanavond om 21 uur is de deadline. Is 1000 woorden voldoende? Heb je beeld?’

Zonder het antwoord af te wachten verbrak hij de verbinding.

‘Manu, je bent net thuis. Laat je niet gek maken door Ronald. De ramp was al zo lang geleden en er is toch geen acuut nieuws over Roos? Wij hebben belangrijke zaken te bespreken.’

‘Ik heb zoveel ontdekt dat ik vast een inleidend stukje wil schrijven. Dan beloof ik dat ik daarna alle tijd voor jou heb.’

‘Als jij zo kijkt dan weet ik het wel. Ik wil natuurlijk alles horen over wat je mee hebt gemaakt.’

Met een glimlach om zijn mond keek hij haar verlegen aan. ‘Wat vind je trouwens van mijn nieuwe kleren?’ Stijn had een zwart leren broek aangetrokken en een roze blouse met roesjes. ‘Ik moet aan je wennen. Je lijkt een zuurstok met dat bruine hoofd erboven. Heb je dat zelf uitgezocht? Ik wist niet dat je zulke kleren mooi vond.’

‘Een zuurstok?’, hij brulde het uit van het lachen. ‘Je had jezelf moeten zien zoals je gisteravond aankwam. Ik ga het ontbijt maken. Kom je zo?’

Stijn trok haar nog een keer stevig tegen zich aan en liep toen met zware passen de krakende trap af.

Manu sprong onder de douche en kreeg met veel moeite de klitten uit haar dikke bos haar. Voor het eerst in weken droeg ze haar krullen los. Tevreden keek ze in de spiegel naar haar zelfverzekerde blik onder de krullenbos.

Ze koos voor de zwarte jurk met grijs kant die Stijn zo mooi vond. Uit haar rugzak haalde ze een notitieblok tevoorschijn, achterin zat een gevouwen brief.

Beneden had Stijn haar lievelingsnummer hard aan gezet. De prachtige intro van *'Oh what a world'* van Rufus Wainwright bezorgde haar een fijn gevoel.

1.

Met een schok realiseerde Manu zich dat ze al een paar keer iets had gehoord. Ze was zo diep in gedachte verzonken geweest dat ze pas bij de derde keer tot zich door liet dringen dat Stijn echt ongeduldig werd.

‘Kom je nu? Je koffie wordt koud.’

Snel pakte Manu de brief en twee krantenknipsels en liep voorzichtig de houten zoldertrap af naar beneden. Ze woonden hier al jaren, maar het kostte haar nog altijd moeite om de steile trap af te lopen. In de haast was ze al een keer uitgedegen, dat zou haar niet nog een keer gebeuren.

In een grote vierkante zolder met een vijf meter hoog dak hadden ze in de nok een halve verdieping gebouwd als slaapkamer. Vanaf de bovenste trede van de trap leek de woonkamer veel kaler dan in haar herinnering. Stijn had goed opgeruimd, hopelijk had hij niets van haar weggegooid.

Midden in de kamer zat hij aan tafel met koffie en een bak muesli. Hij keek haar zo blij aan dat ze zich een moment schuldig voelde dat ze de afgelopen weken zo weinig aan hem had gedacht.

‘Het is leuk om je weer te zien. Je hebt zo weinig van je laten horen.

Soms had ik het idee dat je helemaal geen contact wilde. Ik weet nauwelijks wat je hebt gedaan. Vertel, want nu wil ik alles weten.’

‘Als je daar bent dan heb je helemaal geen behoefte aan contact met de buitenwereld, het dorp slokt je helemaal op. Er was zoveel dat ik uit moest zoeken. Ik weet ook helemaal niet wat jij hebt gedaan, want ik kan me niet voorstellen dat jij die kleren zelf hebt uit gekozen. Of wel?’ Stijn lachte: ‘Dat vertel ik je nog. Jouw verhaal is veel belangrijker.’

‘Er is zoveel Stijn, waar moet ik beginnen? Je moet me helpen. Ronald wil dat ik vanavond een eerste verhaal inlever. Daarvoor kan ik een brief gebruiken van een slachtoffer.’

*Bron: een brief van een overlevende
‘Vrienden, ik leef nog, maar we voelen ons
bijzonder ellendig. Ik heb het koud en mijn
handen trillen enorm, hopelijk kunnen jullie*

mijn handschrift lezen.

We hebben op het dak – dat voor een groot deel is ingestort - een rood kleed bevestigd zodat we vanuit de lucht zichtbaar zijn. Het zal moeilijk zijn om ons te bereiken, maar we gaan er van uit dat dit wel moet lukken. Overal liggen enorm grote keien die af en toe weer een stuk naar beneden denderen. We hebben vandaag de omgeving, die er compleet anders uit ziet, bekeken maar we hebben nog geen plek gevonden om te landen. Het lijkt hier wel een slagveld, het is een grote ravage waarbij stukken heuvel letterlijk zijn weg geslagen. In dit gebied hebben we vaker te maken met heftige stormen en aardverschuivingen, maar dat was nog niets vergeleken met wat we eergisteren hebben meegemaakt.

We hebben in onze stenen uitbouw onder de eikenhouten tafel gescholen voor de lawine van enorme hagelstenen die door het dak naar binnen vlogen.

Er is enorm veel schade hier in de buurt. De bodem lijkt het uit te schreeuwen van de pijn, zo is het landschap toegetakeld. Het is een wonder dat we nog leven. Een deel van ons huis is ingestort en het dak is zo lek als een mandje. We hebben een matras onder de tafel gelegd zodat we nog een beetje beschut zijn.

We hebben dringend hulp nodig, daarom zetten we onze Pietje in. Hij heeft al een tijdje niet meer gevlogen en hopelijk weet onze lieve postduif de weg nog te vinden, want veel aanknopingspunten zal hij niet meer herkennen. We moeten op hem vertrouwen, hij is onze enige hoop.'

'En, zijn ze gered?' riep Stijn uit.

'Nee, helaas. Reddingswerkers konden pas na weken het bergdorp bereiken. Er rust blijkbaar een vloek op dit gebied voor luchtverkeer, want na de ramp zijn er veel ongelukken geweest met helikopters die daar probeerden te landen. Dat had iets te maken met de luchtstroom en dat er nauwelijks ruimte is om veilig te landen. De meeste huizen waren weggevaagd door rotsblokken en modderstromen, daardoor is het trouwens nog steeds een grote puinhoop op de heuvels. De brief is pas maanden later gevonden. De postduif had deze vlakbij Pergine laten vallen.'

'Ben jij daar ook geweest?'

'Ik was in Pergine, de mensen uit de brief woonden in een van de dorpen die bedolven waren onder de modder en rotsblokken. De man maakte regelmatig verhalen voor een lokaal krantje.'

'Hoe kom jij aan die brief?', vroeg Stijn.

'Deze lag op een hotelkamer, waarschijnlijk heeft een van de gasten deze gevonden. De dorpelingen hebben er weinig aandacht aan besteed. Er waren zoveel slachtoffers en ze hadden al zoveel problemen.'

'Manu, kun je hier een verhaal van maken?'

'Ik ga een aantal feiten combineren met de brief. Ik hoef niet alles te weten, het is geen wetenschappelijk onderzoek.'

'Ik ben benieuwd. Belangrijker is of je meer weet over Roos.

Gisteravond wilde je er niet over praten, nu wel?'

Manu knikte: 'Om dingen zeker te weten moet ik nader onderzoek doen, maar er is meer dan alleen Roos. Heb je zin om de eerste versie van mijn verhaal te lezen? Ik ben bijna klaar. Als je dat leest dan krijg je hopelijk al een goede indruk van het bizarre dorp waar ik de afgelopen tijd ben geweest. Een ding is zeker, verhalen zijn hier genoeg.'

Bron: Het Nieuws

Trip blijkt utopie

Door Manu Sweerman

Voor bezoekers met klachten zoals depressie, een groot verdriet, een gekanteld lot en gezondheidsklachten was Pergine hét gezondheidsoord om te genezen. Eeuwenlang kwamen bezoekers uit de hele wereld naar de witte terrassen om kracht op te doen in de heilzame omgeving. In charmante eeuwenoude vakwerkhuisen konden gasten diverse behandelmethodes ondergaan en er werden uiteenlopende hulpmiddelen verkocht.

Marketingspecialisten van grote, bekende bureaus zetten de terrassen en Pergine zo goed op de kaart dat ze geconfronteerd werden met de keerzijde. De aantrekkingskracht van het vulkanisch gebied en het heilzame water was zo groot dat begin 21e eeuw het dorp Pergine de grote stroom bezoekers niet meer aan kon. Om niet ten onder te gaan aan de mensenmenigte moest er een groot centrum bij komen. Het idee werd gelanceerd om rijke bezoekers voor forse bedragen in een ultramodern gezondheidscentrum een bijzondere tijd te laten beleven.

Op enkele tientallen kilometers afstand van het bergdorp Pergine werd een ondergronds gangenstelsel ontwikkeld onder de naam Trip. Geselecteerde architecten uit verschillende werelddelen ontwikkelden een kuuroord waarin nieuwe genezingsmethodes worden toegepast. Specialisten brachten hun kennis in en deden ter plekke onderzoek met proefpersonen.

De initiatiefnemers voor Trip brachten in juni 2015 een persbericht uit waarin ze schreven dat er ongekende resultaten waren behaald met experimenten met geur,

hout, spiralen, zout en een bepaald type licht en duisternis. De onderzoekers waren positief over de kracht van het gebied, ze merkten bij de proefpersonen en bij zichzelf opmerkelijke veranderingen die niet nader werden omschreven in het persbericht.

Op 21 september 2015 werd het gebied rond Pergine getroffen door een grote ramp waarbij de terrassen en verschillende dorpen vernietigd werden. Alleen Pergine ontsnapte aan de ramp. Over het nieuwe complex werden geen mededelingen gedaan. In het dorp Pergine werden na de ramp tientallen mensen opgevangen in 'Ons 'Hotel'. Bijna alle pogingen om mensen met helikopters te evacueren mislukten door gebrek aan goede landingsplekken en weersomstandigheden. Slechts enkele mensen konden via de luchtbrug het gebied verlaten. Sinds dit voorjaar is Pergine weer bereikbaar via de stoeltjeslift.

Onze journalist bezocht het gebied ruim een jaar na de ramp. De krant publiceert binnenkort het verhaal over wat er met de experts is gebeurd die ten tijde van de ramp werkten aan Trip. Zij zijn nog altijd spoorloos. We hebben sterke bewijzen dat ze nog in leven zijn.

Later deze week geven we een overzicht welke financiers betrokken zijn bij Trip. Zij hebben miljarden geïnvesteerd. Zal Trip ooit werkelijkheid worden?

'Ik hoop zo dat dit wereldnieuws wordt, dat kan bijna niet anders als de investeerders mijn materiaal zien. Er is zoveel te vertellen. Geloof me, dit zal dagenlang het wereldnieuws beheersen. En ik ben degene die deze affaire aan het licht heeft gebracht.'

2. Pergine

2 oktober 2016

Pas na zestien telefoontjes lukte het om een zitplaats te boeken in een vliegtuig die eens per week vracht afleverde. Er vlogen sporadisch vliegtuigen naar de ooit zo populaire bestemming. De ramp van 21 september 2015 was een jaar geleden, maar de toeristen waren duidelijk nog niet terug gekeerd. Ik had geen idee wat me te wachten stond en hoe het rampgebied er na een jaar uit zou zien. Om eerlijk te zijn, ik had geen enkele ervaring met rampen. Maar ik vertrouwde erop dat alles goed zou komen als mensen bereid waren mij te helpen. En waarom zouden ze dat niet doen? Als ik onderdeel werd van hun leven en verhaal dan zou het niet zo ingewikkeld moeten zijn. Iedereen begreep toch dat het verschrikkelijk was als je vriendin spoorloos verdween. Tijdens de vlucht las ik talloze artikelen over mijn bestemming, waaronder onderstaande oproep.

*Bron: Het Nieuws
Investeerders gezocht*

Het leven is maakbaar. Veertien spraakmakende architecten, ontwikkelaars en onderzoekers uit zeven werelddelen - die out of the box denken en daarmee opmerkelijke resultaten hebben geboekt - ontwikkelen 'een netwerk' waarbij je zelf kunt bepalen hoe je leven verloopt. Binnenkort start een pilot voor Trip. We zoeken hoog gevoelige 'zondagskinderen' (tot 73 jaar) die na een bijzonder gelukkig leven opeens depressiviteit ontwikkelen. Tijdens de pilot onderzoeken we of dit proces gekeerd kan worden. Van proefpersonen verwachten we absolute overgave en strikte geheimhouding. We verwachten een minimale inleg van 1 miljoen euro vanwege de hoge kosten voor het onderzoek. De proefpersonen dragen hiermee bij aan een ontwikkeling die de mensheid voorgoed kan veranderen.

*Reacties ontvangen we graag voor 1 augustus 2015
onder vermelding van 'Pilot Trip' via pilot@trip.it.*

Stijn onderbrak haar: 'Ik denk dat het beter is als je het verhaal op chronologische wijze vertelt. Probeer afstand te houden, dan kunnen de lezers het beter volgen. Kun je de verteller niet beter Manu noemen in plaats van de ik-vorm te gebruiken? En je hoeft geen rekening met mij te houden. Vertel het verhaal eerlijk zoals jij het hebt beleefd.'

Manu arriveerde na een vlucht van ruim drie uur op de luchthaven. Bij het afscheid had ze Stijn verzekerd dat ze snel terug zou zijn met antwoorden op vragen over de verdwijning van Roos.

Vorig jaar beheerste haar reisbestemming korte tijd het wereldnieuws. De witte terrassen met warm thermaal water met een geneeskrachtige werking waren door de ramp verdwenen, het gebied was sindsdien afgesloten. Honderden mensen hadden de natuurramp niet overleefd en verschillende dorpen waren bedolven onder de modderstromen.

Als enige passagier stapte Manu uit het vrachtvliegtuig. Nog niet zo lang geleden arriveerde in het hoogseizoen iedere vijf minuten een vliegtuig. De luchthaven was voor de ramp dé toegang tot de grootste trekpleister van Europa.

In een grote uitgestorven hal met eindeloze rijen bagagebanden was er slechts één in gebruik. Een flikkerend scherm vermeldde dat hier de bagage van Schiphol aankwam. Op de bagageband rolden vele identieke bruine dozen voorbij. Op elke doos stond met grote letters Pergine gedrukt.

In de verte werd een lage kar elektrisch voortgedreven en kwam snel dichterbij. Vanuit de cabine klonk pianomuziek. Manu herkende de bekende melodie van *Für Elise* van Beethoven, een muziekstuk dat ze in een vereenvoudigde versie zelf vroeger regelmatig had geoefend op de piano. Echt talentvol als muzikant was ze niet geweest, herinnerde ze zich met een glimlach.

Een man in een witte overall laadde de dozen op zijn kar waarbij hij systematisch te werk ging. Toen haar zwarte rugzak uit het gat rolde, keek hij kwaad in haar richting. De man kwam pas tot rust toen zijn dozen ongestoord verder gleden over de band.

‘Waarom was je zo in paniek? Dacht je dat er een bom in zat’?, probeerde ze op luchtige toon in het Engels hem te kalmeren. ‘Het hoort er niet. Het verstoort het ritme. Zie je dan zelf niet dat de dozen met elkaar dansen?’

Omzichtig haalde hij de laatste drie dozen van de band. Met haar rugzak liep ze naar het toilet. Toen ze omgekleed weer in de hal kwam was hij nergens meer te bekennen.

Na lang zoeken vond ze een medewerker op de luchthaven die haar een hotel vlakbij de luchthaven aanwees.

De receptionist keek haar meewarig aan toen ze vertelde dat ze op weg was naar Pergine.

‘Wat ga je daar doen? Er is daar helemaal niets te beleven. Je kunt beter een leukere bestemming uitzoeken.’ Hij probeerde haar over te halen om wat langer te blijven zodat hij haar de omgeving kon laten zien. Er waren nauwelijks toeristen en hij wilde het de enige gast goed naar de zin te maken. ‘Niet ver hier vandaan is een waterval waarin je met een enorme waterglijbaan naar beneden kan glijden’, vertelde hij enthousiast. ‘En op een uur rijden afstand hebben ze onder water in een groot meer een hotel gebouwd waar je kamers kan huren. Zoiets heb je zeker nog nooit gezien.’

Manu vertelde de korte versie waarom ze per se naar Pergine moest, hoe aanlokkelijk de andere plaatsen ook beschreven werden. Toen hij hoorde dat ze op weg was naar haar vriendin die al meer dan een jaar vermist was, stelde hij de bekende vragen die ze het afgelopen jaar al zo vaak had moeten beantwoorden. Ze legde geduldig uit wat ze allemaal hadden ondernomen om haar te vinden en benadrukte een paar keer dat het moeilijk is om iemand op te sporen die niet gevonden wilde worden.

Toen de receptionist hoorde dat Roos waarschijnlijk in het getroffen gebied was geweest, bood hij zijn hulp aan. Hij was zichtbaar blij met de afleiding en pakte de kaart erbij om haar wegwijs te maken in de regio. Met opgetrokken wenkbrauwen hoorde hij aan dat ze hier nog nooit was geweest en er van uit was gegaan dat ze eenvoudig vervoer kon regelen.

De receptionist adviseerde om geen enkel risico te nemen. Er kwamen in het getroffen gebied nog dagelijks grote rotsblokken naar beneden, de enige veilige route omhoog was met een stoeltjeslift, maar of deze weer goed en veilig werkte wist hij niet.

Op haar vraag of er in de omgeving van Pergine hotels open waren keek hij haar vreemd aan. 'Je weet toch dat de terrassen volledig zijn verdwenen. Toeristen hebben daar niets meer te zoeken.'

'Maar ik heb een paar dagen geleden nog een aanbieding gezien naar het gebied!'

'De afgelopen tijd komen er af en toe een paar mensen voor Pergine, maar dan heb je het over heel kleine aantallen. Als de lift niet werkt, dan heb je een probleem want ik zou niet weten waar je moet overnachten. Je bent welkom om hier te blijven.'